

GÖZDE YAPICI

ODANIN DIŐINDAKİ HAYAT

Odanın dışında bir hayat vardı. Uzun zamandır bilmediği görmediği sadece birkaç dakika uzaklıkta olmasına rağmen ona sanki ışık yılı mesafedeymiŐ gibi gelen. İçerdeki loŐ ışık, boğucu rutubet kokusu, yemek artıkları... Daha bunların bile farkında değildi. Sanki uzay boşluğundaki tanımsız, adı konulmamıŐ cisim kadar ondan uzaktaydılar. Daha birkaç saat önce yediği yiyecek kabı bile kendisinden bağımsızdı. BirikmiŐ bardaklar, birbirine dolanmıŐ kablolar odadaki sessizliğin farkındaydılar fakat o değildi. Sanki bambaŐka bir dünyadaydı o hiğbir şeyin buradaki gibi olmadığı bir dünyada. Kulaklığını taktığı anda soyutlanıyordu çevresinden ve o dünyanın içinde buluyordu kendini. İlk başlarda heyecanlı gelmiŐti belki, belki kaygılarını bir kenara atmıŐtı kulaklığını taktığında, belki de huzur bulmuŐtu başkalarından uzakta...

Oysa Őimdi bundan eser yoktu, sıradanlaŐmıŐ ve rutine binmiŐ bir soyutlamaydı artık her şey. Kendini kandırıyordu içten içe. Ben bağımlı değilim sadece biraz vakit geğiriyorum o kadar. Bırakırım ama canım istemiyor hepsi bundan, hem Őu an bunu yapmasam ne yaparım ki... Sadece bahaneleriyle günü geĐiŐtiriyor, kendini kandırıyordu.

İçerdeki anlamsız sessizlik bazen oyundan gelen ses efektleriyle bozuluyor sonra tekrardan eski alıŐılagelmiŐ sükunetine geri dönüyordu. Odanın dışında ne vardı? Unutalı uzun zaman olmuŐtu. Bir zamanlar kendini ait hissettiği bu ev ve onun dışında yürünememiŐ yollar, belki begonyalı sokaklar belki de girilmemiŐ dükkanlar vardı. Elini tersiyle itiyordu bu bilinmezliği, duymadığı gerçeklikten memnun sayılırdı çünkü artık bilinmezlik onun için gerçeklikten ibaretti. Bunun farkındaydı. DıŐ dünya onun için soğuk bakıŐlı bir yabancıydı. Aslında bir zamanlar yakından tanıdığı bir dost da olabilirdi fakat Őu an onun baş dıŐmanıydı. Gözlerini bir an olsun ayırmadığı ekrandan kapı sesiyle ayrıldı, aslında ayıldı demek de doğru olabilirdi. Saatlerdir oturmanın verdiği uyusuklukla hareketlerinde birkaç saniye bocaladı, daha sonra evde kimse olmadığından açmak zorunda olduğu kapıya doğru içinden küfrede küfrede yürüdü.

Çok da önemsemezdi aslında gelenleri, herkes ona karşıydı zaten. Toplumda yeri yoktu zaten böyle olmasa da olmazdı ki. İçindeki karmaŐık düşünceleri onunla birlikte kapıyı açtı. KarŐında kimse yoktu, etrafa tekrar baktı ama kimse yoktu, gene de emin olmak için bir kaç adım kapıdan uzaklaştı. İçinden kendisiyle dalga geğene gününü göstermek, bir güzel hesap sormak geğiyordu. Yüzüne vuran güneŐ etrafı aydınlattı, aslında kendi karanlığını aydınlattı, biraz ŐaŐkın ama içinden oyuna devam etme isteğiyle odasına döndü. Aynı Őeylere devam etti bütün bir hafta. Hazır yemek ve oyun. Rutinine sadık kaldı fakat içindeki düşünceler de onunla kaldı.

Belki cidden hatalıydı belki de kendi kendine uydurduğu bahaneler onu hayattan yıllarca uzak tutmuŐtu. Okuldayken de sosyal bir çocuk değildi, oyuna meraklıydı, saatlerce bilgisayarla vakit geğirebilirdi fakat sevdiği Őeyler bunlardan ibaret değildi. Bir ailesi vardı, abisiyle pek de güzel vakit geğirirdi. Bazı akŐamlar topluca yemek yerlerdi, bazen de arkadaşlarıyla dışarı çıkar biraz vakit geğirirdi.

Odanın dışında gerçekten bunlar halâ var mıydı? Bazen umutlanıyor ya da geĐmiŐi özlüyordu. Çok geğti belki de. Sonra aklına üniversite anıları geldi. ArkadaŐ toplanmaları, müzik yaptığı güzel dönemler. İçinden geldiği gibi çaldığını söylediği insanlardan

ekinmediği dönemler. Ne yanlış gitmişti? Uykuya daldığı koltuktan ve saatlerce açık kalan ekrandan uzaklaştı. Ne yanlış gittiyse değişebilirdi.

Yıllar sonra dışarı çıkmaya karar verdi, giyindi yeni bir başlangıca hazırıldı. O gün eve döndüğünde artık odanın dışında ne olduğundan haberdardı, odanın dışında yeni bir hayat vardı. Çok daha güzel bir hayat...